

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích

Filozofická fakulta

Ústav věd o umění a kultuře

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Autor práce a studijní obor: **Denisa Michalinová, Dějiny umění**

Název práce: **Ikonografická výzdoba Portmonea v Litomyšli v kontextu Váchalovy symbolistické tvorby**

Vedoucí práce: **Mgr. Filip Šenk, Ph.D.**

Slovní vyjádření, náměty a otázky k obhajobě:

Denisa Michalinová zaměřila svou bakalářskou práci na historii a ikonografii litomyšlského Portmonea, respektive na dílo Josefa Váchala na a v domě Josefa Portmana. Na úvod lze konstatovat, že práce je vystavěna srozumitelně a logicky, graduje právě v popisu a rozboru maleb Portmonea. Váchal se řadí spíše k solitérním a podivínským postavám českého umění, a proto není úplně snadné jeho dílo uchopit v dobových souvislostech. Autorka se rozhodla budovat argumentaci na základě empatického popisu umělcovy osobnosti a jeho životních zkušeností a peripetií, které poté předkládá jako základ interpretace specifické ikonografie, nebo přesněji řečeno Váchalovy zběsilé imaginace. Cílem je poskytnout čtenáři vodítko, jak se v obrazové změti začít orientovat.

Na základě umělcových zápisků, dalších vyjádření a recentní literatury k Váchalovi se Denisa Michalinová snaží vytvořit jasné pouto mezi konkrétní lidskou bytostí, respektive konkrétní životní zkušeností a konkrétními náměty a díly Josefa Váchala. Taková metoda je ošemetná, protože lehko může sklouznout k projekci autorových (nebo autorčiných) dojmů do umělce, resp. díla, a výsledná práce může pak spíše vypovídat o autorce než o dílu. Je proto třeba volit spíše opatrný a obezřetný přístup, dokladat vazby mezi osobním viděním světa a jeho obrazovou reprezentací. V současných dějinách umění tento přístup vstoupení do soukromého vesmíru může být dokonce až určitým anachronismem po projevu strukturalismu, dekonstrukce, feminismu, sociologie, či fenomenologie (atd.) dějin umění. Nicméně, podle mého soudu se nakonec autorce podařilo napsat soudržný text.

Váchal v textu sice vystupuje jako umělec mimo hlavní proudy, se svéráznou ikonografií, současně ale neexistuje ve vakuu, jak dokládají odkazy k Munchovi, německému expresionismu či Josefu Čapkovi. Stejně tak je zmíněno symbolistně-secesní spojení patrné už

třeba v záměru totálního uměleckého díla a propojení každodennosti života a umění. Bylo by vhodné v práci tyto vazby více rozvinout a dále se věnovat interpretaci iracionálních proudů moderny. Nelze totiž umění 1. pol. 20. stol. popisovat jako homogenní útvar, naopak celá řada důležitých děl a textů dokládá pravý opak. Pak nelze pracovat jednoznačně s modelem idiosynkratický jedinec versus hlavní proud, namísto toho upozorňovat na opomíjené nebo přímo vytlačované momenty uměleckého dění. Ty mohou přispět k hlubšímu pochopení nejen umění dané doby.

Ačkoli autorka vycházela z relevantní literatury, bylo by minimálně vhodné, kdy bývala provedla také výzkum pramenů. Beru však v patrnost okolnost výjimečné společenské situace, ve které práce vznikala. Práci doporučuji k obhajobě.

Navrhovaná klasifikace: výborně

.....
podpis vedoucího práce

V Českých Budějovicích dne 3. 6. 2020

Stupeň klasifikace:	výborně	velmi dobře	dobře	nevyhověl
---------------------	---------	-------------	-------	-----------